

de, der stred i de strenge Kampens Aar, da Haan og Latter var Dagens Kost, dobbelt Velkommen skal de være her i Dag, en Hædersdag for dem, thi den Sag, de rejste og førte frem, har vundet Sejr og tusind Kvinder vender sig imod dem med Tak, for hvad de gav.

Det var den 24. Februar 1871, at Fr. Bajer og Hustru samlede en Kreds af Mænd og Kvinder i deres Hjem og dannede den første Kvindesagsforening her i Norden, en Afdeling af det internationale Forbund. — Men det var først den 15. December, at Foreningen blev omdannet til en selvstændig dansk Forening, der med Frk. Testmann som Formand fik Navnet Dansk Kvindesamfund. 15. December 1911 var den egentlige Jubilæumsdag, men da var Banneret ikke færdigt, Historien ikke færdig, Juletravlheden for Haanden, og vi valgte da at vente med Festen til denne Mindedag.

40 Aar er der kæmpet og stridt, ad tornede Veje, ad trange Stier, altid fremad, aldrig tilbage, og nu er Maalet nær. Haand i Haand har Kvinderne kæmpet, faldt den ene, tog den anden fat, med Tro paa Sagen og Kærlighed til den vandt vi Sejr.

Thi Resultatet af de 40 Aars Arbejde er ikke blot det øgede Medlemstal og den bedre Organisation. Nej, det er det mindste, det egentlig store, det er de forbedrede Love, Retten til Arbejde, lysere Livsvilkår for Kvinder og dernæst det store Omslag i den offentlige Bevidsthed, der giver os Kvinder Ret til at leve, tænke og handle som Menneske, Borger i Staten.

Vel er det ikke direkte Følger, men D. K.'s utrættelige, energiske Arbejde har rusket i de sløve, purret til de ligegyldige, overvundet Modstand, og d'Hrr. Lovgivere har ikke haft Fred i mange Aar, vi har slidt deres Trapper, overvældet dem med Resolutioner, til vi fik dem til at lave Lovene, som vi vilde.

Den kommunale Valgret fik vi. Herligt vilde det have været, om vi nu i Jubilæumsåret kunde have fejret Kvindernes politiske Valgret. Vi har Lov at haabe, at den kommer snart, i hvert Fald ved vi, at den engang vil falde som en moden Frugt i Kvindernes Skød.

Dansk Kvindesamfunds Arbejde kan spores i de tusinde Hjem. Det har som Surdejgen gennemsyret det hele Brød og rakt ud ogsaa derhen, hvor D. K.'s Navn ikke kendes.

Hver og én, der har bygget med i stort eller smaat skal have vor Tak i Dag.

Maatte dette Møde vinde os nye Venner, give os nyt Mod og nye Kræfter, slutte os stadig inderligere sammen, lære os Sammenholdets Styrke, da

finder vel Slægten en solklar Dag,
at den Sag, der gælder vore Kvinder,
er helt og fuldt vort Samfunds Sag.

Tre unge Damer sang derefter:

Mel.: Paaskeklokken kimed mildt.

Solo: »Skuer Du det lange Tog, savner
en og en? —

Læs de dyre Navne paa Vejens
Mindesten.

Kor: »Dyrekøbt, taaredøbt, saa er
Sejrens Kaar.
Ære dem, som stred og faldt, og
Ære dem, som staar!«

Solo: »Liden Flok og snever Vej,
Vinterhimmel lav!
Sommersolen sejred — men lyste
paa en Grav.«

Solo: »Snekken gik mod Vesterland, dyr
dens Færd os var;
Bølgen kom tilbage, — et Dødens
Bud den bar.«

Solo: »Større Flok og banet Vej, kun
en Mur igen! —
Døden stod for Muren og tog vor
bedste Ven.«

Solo: »Skuer Du det lange Tog? —
Videre det gaar,
Vore Mindestene som Sandheds-
vidner staar.«

Kor: »Dyrekøbt, taaredøbt, saa er
Sejrens Kaar.
Ære dem, som stred og faldt, og
Ære dem, som staar!«

Gyrithe Lemche, som nu fik Ordet, begyndte med i sin malende Veltalenhed at oprulle et pragtfuldt Billede for Tilhørerne.

Langt ude i Horizonten laa Menneskerettens Borg, hinsides Kvindernes uopdyrkede Land, som var opfyldt af Stene, Tjørne og gyngende Mosegrund. Mændene, der boede paa Borgen, ønskede ikke Landet opdyrket; de fandt det kønt, og hvad skulde de digte og synge om, naar det blev lagt under Ploven.